

Γιατί οι Τρεις Ιεράρχες εορτάζουν μαζί

μελλοντικές γενεές». Έτσι ο Ιωάννης εποίησε όπως του διατάχθη και επέβαλε ειρήνη ανάμεσα στους φιλονικούντας.

Οι Τρεις Ιεράρχες καθιερώθηκαν ως οι φωστήρες της παιδείας και των γραμμάτων το 1842 από το πανεπιστήμιο Αθηνών.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ (30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ)

Τούς τρεις μεγίστους φωστήρας τής τρισηλίου Θεότητας, τούς τήν οίκουμένην άκτισι δογμάτων θείων πυρσεύσαντας, τούς μελιρρύτους ποταμούς τής σοφίας, τούς τήν κτίσιν πάσαν, θεογνωσίας νάμασι καταρδεύσαντας, Βασίλειον τόν μέγαν καί τόν θεολόγον Γρηγόριον, σύν τῷ κλεινῷ Ἰωάννῃ, τῷ τήν γλῶτταν χρυσορρήμονι, πάντες οἱ τῶν λόγων αὐτῶν έρασταί, συνελθόντες ὕμνοις τιμησωμεν αὐτοί γάρ τῇ Τριάδι ὑπέρ ἡμῶν άεί πρεσβεύουσιν.

Απόδοση

Αυτά τα τρία φωτεινά αστέρια που παίρνουν λάμψη από τον Θεό αυτούς που φώτισαν την οικουμένη με τη θεική διδασκαλία αυτά τα ποτάμια της σοφίας, που ξεδίψασαν όλη την πλάση με τη γνώση του Θεού τον Μέγα Βασίλειο, τον Γρηγόριο τον Θεολόγο και τον Ξακουστό Ιωάννη που τα λόγια του ήταν χρυσάφι, όλοι εμείς που θαυμάζουμε τη σοφία τους, ας μαζευτούμε να τους τιμήσουμε με ύμνους, γιατί αυτοί πάντοτε παρακαλούν τον Θεό για μας.

Γύρω στο 850 μ.Χ δημιουργήθηκε μεγάλη έριδα στην καρδιά της Εκκλησίας μεταξύ μεγάλων σοφών και του λαού όπi οι Τρεις Ιεράρχες διαφέρουν μεταξύ τους. Έτσι κάποιoi οι Βασιλίτες υποστήριζαν το Βασίλειο που ήταν μέγας στα έργα και τη διερεύνηση των γραφών.

Άλλοι οι Ιωαννίτες ακολουθούσαν τον Ιωάννη που θαύμαζαν για τη ρητορική του δεινότητα και το συγγραφικό του έργο και τον χαρακτήριζαν Χρυσόστομο και οι τρίτοι οι Γρηγορίτες που εξήγησε τα βέλτιστα το δόγμα της Αγίας Τριάδας όπότε και ονομάστηκε Θεολόγος.

Τότε οι άγιοι με θαυματουργική εμφάνιση σε ένα ενάρετο άνδρα της εποχής τον Ιωάννη Μαυρόποδα και του είπαν: «Εμείς είμαστε ένα ενώπιον του Θεού τόσο στην επίγεια όσο και στην ουράνια ζωή και ο καθένας με τον τρόπο του διέδωσε με τη φώτιση του Θεού το δρόμο της σωτηρίας του ανθρώπου. Όρισε λοιπόν μια ημέρα κοινής εορτής μας και να συνταχθεί ιερή ακολουθία και έτσι να διαδώσεις αυτή τη παράδοση στις

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ»

Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, γεννήθηκε στην Αντιόχεια της Συρίας μεταξύ 344-354μ.Χ., με πιθανότερη χρονολογία το 349. Γονείς του ήταν ο στρατηγός Σεκούνδος και μητέρα του η Ανθούσα, η οποία χήρεψε σε ηλικία μόλις 20 χρόνων, όταν ο Ιωάννης ήταν λίγων μηνών.

Τα πρώτα γράμματα τα διδάχθηκε από την μητέρα του. Στην συνέχεια σπούδασε στη σχολή του Λιβάνιου, δάσκαλου και πολυγραφότατου συγγραφέα, στην Αντιόχεια ρητορική και του Ανδραγαθίου φιλοσοφία. Από την εποχή αυτή μάλιστα διαφάνηκε το ταλέντο της ρητορικής του ικανότητας σε σημείο ο δάσκαλός του Λιβάνιος, να θελήσει να τον κάνει συνεχιστή του έργου του στη σχολή. Επίσης ακολούθησε θεολογικές σπουδές δίπλα στον Καρτέριο και το Διδώρω Ταρσού, στο λεγόμενο Ασκητήριο, τη μεγάλη θεολογική σχολή της Αντιόχειας, ενώ σπούδασε και ως συνήγορος, ασκώντας το επάγγελμα για λίγους μήνες. Εν τέλει εγκατέλειψε τη δικηγορία και βαπτίστηκε Χριστιανός και σύντομα, όταν έφυγε από τη ζωή η μητέρα του (372 μ.Χ.), αποφάσισε να αποσυρθεί από την κοσμική ζωή ακολουθώντας το μοναχισμό.

Το 381 επέστρεψε στην Αντιόχεια, όπου χειροτονήθηκε διάκονος και λίγα χρόνια αργότερα πρεσβύτερος, ενώ χάριν στο πλούσιο έργο που ανέπτυξε αναδείχθηκε στη θέση του Αρχιεπισκόπου. Η όλη του δράση βέβαια αποτελεί ζωντανό παράδειγμα του συνδυασμού αγάπης και πίστης που τον διακατείχε. Ειδικότερα ανέδειξε τον ρόλο και τον λόγο της Εκκλησίας, ενώ υπερασπίστηκε τον χριστιανισμό όπου βρέθηκε, και κυρίως τον απλό άνθρωπο και τους απόρους. Πέρα από την ηθική στήριξη που παρείχε στους χριστιανούς, ίδρυσε σειρά ιδρυμάτων, στα οποία βρήκαν καταφύγιο μεγάλοι αριθμός φτωχών, ορφανών, ξένων και αρρώστων. Κορυφαία στιγμή της κοινωνικής προσφοράς του αγίου ήταν η οργάνωση συσσιτίων για 7.000 απόρους της Πόλης. Παράλληλα οργάνωσε πληθώρα ιεραποστολών σε διάφορες περιοχές, συνεχίζοντας το αποστολικό έργο ενώ αξιοποιώντας τη ρητορική του ικανότητα, καθιστούσε τους πιστούς κοινωνούς του λόγου του Ευαγγελίου. Εξού και η ονομασία Χρυσόστομος, αφού «ξεστόμισε λόγια ωραία σαν χρυσάφι»

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, κατά την διάρκεια της πατριαρχίας του, υπήρξε αμείλικτος απέναντι σε κάθε είδους κακό και παρανομία. Δεν έπαυε να καταδικάζει την διαπληρή και γεμάτη ακολασίες ζωή των πλουσιών, στάση όμως που προξένησε σφοδρό μίσος προς το μέρος του ιδίως από την αυτοκράτειρα Ευδοξία και σηματοδότησε εν τέλει την διπλή εξορία του. Την πρώτη φορά, η αυτοκράτειρα συνεργαζόμενη με τον τότε πατριάρχη Αλεξανδρείας Θεόφιλο (κακοήθης και ασεβής προσωπικότητα), συγκάλεσε παράνομο σύνοδο 36 πνευματικά «ύποπτων» επισκόπων στην Χαλκηδόνα. Μετά και την επικύρωση της Ψευδοσυνόδου από τον αυτοκράτορα Αρκάδιο, ο Άγιος καθαίρεθηκε και οδηγήθηκε μυστικά στην εξορία του σε χωριό της Βιθυνίας, με στρατιωτική συνοδεία, για να αποφευχθούν τυχόν αιματοχυσίες και άλλες συνέπειες των οπαδών του. Την παραγμένη αυτή περίοδο, συντάσσει το λαμπρό συγγραφικό του έργο, που διακρίνεται σε σχολιασμό των ιερών κειμένων, πραγματείες, λόγους και επιστολές. Αφιέρωσε επίσης πολύ χρόνο στην παιδεία, με γνωστότερο σύγγραμμα το «Περί κενοδοξίας και όπως δει τους γονείς ανατρέφει τα τέκνα» όπου παρουσιάζει τις θέσεις του για τη χριστιανική διαπαιδαγώγηση των νέων. Τέλος, έμεινε γνωστός και για τις προσευχές του, πολλές από τις οποίες διασώζονται μέχρι σήμερα.

Πίσω όμως στην Κωνσταντινούπολη, οι οργισμένες αντιδράσεις του πλήθους, σε συνδυασμό με έναν καταστροφικό σεισμό που έπληξε την Βασιλεύουσα, ανάγκασαν την Ευδοξία να ανακαλέσει την εξορία (402 μ.Χ.). Η θριαμβευτική όμως επάνοδος του Χρυσόστομου δεν κράτησε πολύ. Λίγο αργότερα, ένας λόγος του με βαρείς υπαινιγμούς προς την αυτοκράτειρα, στάθηκε αφορμή για την δεύτερη εξορία του(20 Ιουνίου 404μ.Χ). Αν και οδοιπορεί για τρεις μήνες προς την Κουκουσό της Αρμενίας, υπό αυστηρή επιτήρηση, τελικά ποτέ δεν θα φθάσει. Κουρασμένος από τις πολλές κακουχίες, την έντονη ασκητική ζωή και βαριά άρρωστος πέθανε καθ' οδόν προς την εξορία στις 14 Σεπτεμβρίου του 404, στα Κόμανα της σημερινής Τουρκίας.

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ο άγιος Γρηγόριος ονομάστηκε θεολόγος ένα τίτλο που μόνο άλλοι δύο άγιοι της Εκκλησίας μας κατέχουν ο Ευαγγελιστής Ιωάννης και ο Άγιος Συμεών ο νέος θεολόγος.

Γεννήθηκε το 329 μ.Χ στην Αριανζό, ένα μικρό χωριό της Καππαδοκίας. Ο πατέρας του λεγότανε κι αυτός Γρηγόριος και ήταν αρχικά ειδωλολάτρης, αργότερα όμως έγινε επίσκοπος Νανζιανζού. Η μητέρα του Νόνα, η οποία ήταν πιστή κόρη του Κυρίου, τον κατήχησε στον Χριστιανισμό και μάλιστα του ενεδύσθησε χαρίσματα ταπεινότητας, εργατικότητας και φιλανθρωπίας. Έκανε λαμπρές σπουδές σε όλα τα φωτεινά κέντρα της εποχής όπως στην Καισάρεια της Καππαδοκίας, στην Καισάρεια της Παλαιστίνης στην Αλεξάνδρεια και τέλος στην Αθήνα. Σε αυτά εντρύφησε σε όλες τις τότε επιστήμες όπως ρητορική, φιλοσοφία, ιατρική κ.α. Εκεί συνάψη άριστες σχέσεις με τον συνοδοιπόρο και καρδιακό φίλο, Βασίλειο. Μετά το τέλος των σπουδών του, επέστρεψε και βαπτίστηκε στην πατρίδα του και στη συνέχεια έφυγε για τον Πόντο. Εκεί ασκήτησε και πάλι μαζί με το Βασίλειο όπου και ξεκίνησαν το πλούσιο θεολογικό τους έργο. Λίγα χρόνια αργότερα, χειροτονήθηκε στην πατρίδα του την Νανζιανζό αρχικά διάκονος και στην συνέχεια Πρεσβύτερος. Έτσι, μπόρεσε ως άγιος λειτουργός του Κυρίου να διδάσκει στον λαό την αγάπη για τον Χριστό. Την εποχή εκείνη, ο Αυτοκράτορας Ιουλιανός κήρυξε πόλεμο κατά του Χριστιανισμού όντας λάτρης του δωδεκαθέου. Με τις Ύβρεις κατά του Ιουλιανού, ο Γρηγόριος απέδειξε πως ο Χριστιανισμός υπερβαίνει την εξουσία κάθε ηγέτη. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα τον διωγμό και τον δικό του κινδυνεύοντας μάλιστα και τη ζωή του αλλά και άλλων Χριστιανών. Μετά το θάνατο του Ιουλιανού κλήθηκε να υπερασπιστεί την πίστη των αγίων προγόνων μας καταπολεμώντας τον Αρειανισμό που απειλούσε όλη την Βασιλεύουσα και είχε κυριαρχήσει σε όλες σχεδόν τις Επισκοπές και τους ιερούς χώρους κάτω από τις προσταγές του Αυτοκράτορα Ουάλη. Τον κάλεσαν λοιπόν στην Κωνσταντινούπολη για αυτό το σκοπό όπου με την ουράνια μόρφωσή του, τη ρητορική του δεινότητα και τους πέντε περιφημους θεολογικούς λόγους για την Αγία Τριάδα άνοιξε το δρόμο της ελευθερίας του Χριστιανισμού από την απεχθή αίρεση. Το 380 μ.Χ έγινε αυτοκράτορας ο ευλαβής Θεοδοσίος και όλοι οι ναοί παραδόθηκαν στους πιστούς. Αυτός στήριξε και ανέδειξε τον Άγιο. Τον αμέσως επόμενο χρόνο έγινε στην Κωνσταντινούπολη η Β΄ Οικουμενική Σύνοδος, όπου συνέταξαν τα πέντε τελευταία άρθρα του συμβόλου της πίστεως. Μάλιστα το 8ο άρθρο «και εις το Πνεύμα το Άγιον...» είναι έργο της διδασκαλίας του Γρηγορίου εξού και το προσωνύμιο του «Τριαδικός θεολόγος». Ο Γρηγόριος αναγνωρίστηκε ως αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως. Όμως και εκεί όπως όλοι οι μεγάλοι άνδρες της πίστης μας συκοφαντήθηκε, παραιτήθηκε της Αρχιεπισκοπής και επέστρεψε στην αγαπημένη του Ναζιανζό ως απλός Επίσκοπος. Κοιμήθηκε στις 25 Ιανουαρίου του 390 μ.Χ. σε ηλικία 60 χρόνων.

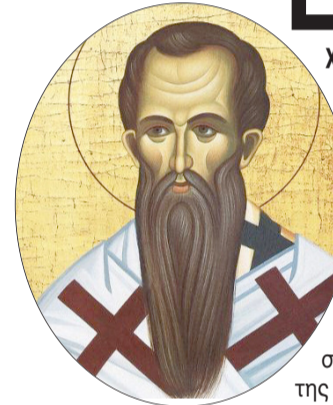
2ο Λύκειο Ιεράπετρας

Καθηγητές
Γκότση Πηνελόπη, θεολόγος
Ιωάννης Τσαγκατάκης, χημικός

Μαθητές

Άννα Γαϊτανάκη
Καλλιόπη Κοϊνάκη
Μάνος Παπαδάκης
Μαριάννα Περογιαννάκη
Μάνος Φραγκιουδάκης
Καλλιόπη Λαμπράκη
Μαριάννα Καραλάκη
Ευθυμία Γκότση

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Ελαμψε τον 4ο μ.Χ αι. που ονομάστηκε ο χρυσός αιώνας του χριστιανισμού όπότε βγήκαν τα χριστιανικά μαργαριτάρια και σύμφωνα με την όλη του τη βιωτή δίκαια του δόθηκε το προσωνύμιο μέγας διότι σφράγισε την ιστορία με την μέγιστη προσωπικότητά του.

Ο άγιος Βασίλειος γεννήθηκε το 330 μ.Χ. στη Καισάρεια του Πόντου, από άκρως ευσεβείς γονείς του Γρηγόριο που ήταν ένας από τους σημαντικότερους ρήτορες της εποχής και της Εμέλλειας. Η γιαγιά του Μακρίνα τον «φόρτωσε» με πλήθος χριστιανικών περγαμηνών που συνέχισε με εξέχουσες σπουδές, σε Βυζάντιο και Αθήνα. Εκεί έκανε και μια ιερή και ισόβια φιλία τον άγιο Γρηγόριο το θεολόγο όπου και οι δυο μαζί καταπολέμησαν αργότερα τον αρειανισμό. Αυτό το κατάφεραν χάριν της χριστιανικής και θύραθεν παιδείας της εποχής σε όλες τις επιστήμες όπως ιατρική, νομική και φιλοσοφία.

Μετά τα «φοιτητικά» χρόνια επέστρεψε στην Καισάρεια όπου εξάσκησε τα επαγγέλματα του ρήτορα και του δικηγόρου. Όμως η αγάπη του προς το Χριστό τον οδήγησε σε όλα τα μοναστικά κέντρα της εποχής και μάλιστα έζησε για μια πενταετία μοναχός στην έρημο του Πόντου. Εκεί έμελε να δημιουργήσει ένα μεγάλο μέρος του συγγραφικού του έργου με αποκορύφωμα τον «κανονισμό δια το μοναχικό βίο» που αποτελεί το αλφαβητάρι του σύγχρονου κοινοβιακού μοναχισμού.

Όμως ο μοναχικός του πόθος τελείωσε αφού χειροτονήθηκε επίσκοπος Καισαρείας. Και εδώ διέπρεψε εξελίσσοντας τη σπάνια «αρχηγική» προσωπικότητά του. Σε τρία σημεία του έργου του θα μείνουμε: το συγγραφικό, το φιλανθρωπικό και το «αντιπολεμικό».

Ξεκινώντας από το τελευταίο καταπολέμησε με σθένος τους αρειανόφρονες αιρετικούς και έλεγξε ακόμη και αυτόν τον αυτοκράτορα Ουάλη. Έτσι ο τελευταίος έστειλε τον επίτροπό του Μόδεστο που τον απείλησε με «χίλιους» τρόπους δηλαδή τη δήμευση της περιουσίας του, την εξορία και το μαρτυρικό θάνατο αλλά όλοι έπεσαν στο κενό από τα λόγια του Αγίου:

«Λίγα τριμμένα ρούχα και κάμποσα βιβλία αποτελούν όλη μου την περιουσία· επομένως δεν φοβάμαι τη δήμευση. Την εξορία δεν τη λογαριάζω, γιατί σ' αυτόν τον κόσμο είμαι παρεπίδημος.

Όυτε τα μαρτύρια φοβούμαι, γιατί τον θάνατο θεωρώ ως ευεργέτη, επειδή θα με οδηγήσει πιο γρήγορα στον Θεό».

Ο Μόδεστος θυμωμένος τότε είπε:

-Κανένας άλλος επίσκοπος δεν μου μίλησε έτσι».

-Δεν θα μίλησες ποτέ με πραγματικό επίσκοπο», του ανταπάντησε ο Βασίλειος.

Έτσι ο επίτροπος τον θαύμασε και γύρισε άπραγος στον αυτοκράτορα. Δεύτερον ο μέγας Βασίλειος ήταν δεινός και πολυγραφότατος συγγραφέας. Τα έργα του διακρίνονται σε δογματικά, αντιαρετικά, ασκητικά, πρακτικά, ομιλίες και επιστολές.

Το νομικό του δίκαιο που αποτυπώθηκε σε 85 κανόνες που αποτελούν για το οικογενειακό και το εκκλησιαστικό δίκαιο. Το μέγιστο θρησκευτικό του έργο είναι η ομώνυμη Θεία Λειτουργία που τελείται σε 9 Κυριακές του έτους και τη Μ. Πέμπτη..

Ο τρίτος πυλώνας της δράσης του ήταν ο κοινωνικοπολιτικός. Αυτό το πέτυχε με τη δημιουργία της «Βασιλειάδας» ενός μεγαλειώδους συγκροτήματος σταθμό για τη χριστιανική πορεία του. Εκεί περιθάλπει αρρώστους, καταρτίζει ανειδίκευτους νέους, βοηθά και ελεημονεί τους φτωχούς, διακονεί τους γέροντες. Η πολιτεία του χωρούσε τον «γιγαντιαίο» αριθμό των 30.000 ανθρωπών. Κοιμήθηκε το 379 μ.Χ μόλις 49 ετών.

Η μνήμη του ως γνωστός εορτάζεται την 1η Ιανουαρίου και ο ασκητικός και επισκοπικά ντυμένος ανήρ δεν έχει καμία σχέση με το παχουλό και κοκκινοφορεμένο Σάντα Κλάους.